

had de aanlegplaats van Pertisau verlaten.

Nu ging ze komen met haar levende lading en zooals altijd bij haar nadering, vlood dadelijk de stilte uit de gansche omgeving.

In den vlakken meerspiegel sneed ze een schuimend-perelende voor; aan de oevers klotste de deining en de groene spiegelbeelden bogen, vouwden samen, joegen in onrustige verwarring dooreen; de zwarte rook vertroebelde en vermistte de ijl-doorzichtige herfstlucht; de boot stampte, het water bruiste; aan de aanlegplaats kwamen mannen toegelopen; de chauffeur van de postauto werd onrustig, liet de motor ronken, de buffetmeisjes werden bedrijvig, uit het hôtél kwamen gasten om vrienden, die ze wachten, te verwelkomen; ze riepen elkaar toe uit de verte....

Met bonkende stooten werd de loopplank gelegd.

De boot had veel passagiers; ze verdrongen elkaar in onlogische haast; er was een Cook's party bij met een zelfbewusten guide, die door drie oude aanhankelijke dames belemmerd werd in al zijn bewegingen; hij klom op een stoel, om vrij te worden, hield een toespraak: „Ladies and gentlemen!”.... Dan volgden ze hem als gehoorzame schapen.

Mijn aandacht voor deze kudde was zoo groot geweest, dat de andere toeristen onopgemerkt voorbij waren gegaan.

Eensklaps liep een jonge man naar de boot terug en keerde een oogenblik later weer met een paraplu en een damestasche, welke beide dingen hij hoog en triomfantelijk lachend ophield tegen iemand in de verte, bij 't hotel.

Toen ineens, herkende ik hem.

De jonge man uit Interlaken! Er was geen twijfel aan. Hij was anders gekleed, maar zijn gestalte, zijn gelaat, zijn gebaren, dat was alles hetzelfde als verleden jaar.

Snel zag ik om naar het jonge vrouwtje tegen wie hij blijkbaar zoo vroolijk gebaarde, maar het was te vol; ik onderscheidde haar ranke figuurtje niet tusschen de menigte.

De nieuwe ontmoeting gaf me een gevoel van vreugde en van nieuwsgierigheid tevens.

Wat zou een jaar van samenleving van deze twee menschen gemaakt hebben? Zou er reeds een moeheid waarneembaar zijn in hun wederzijdsch begeeren?

Zou de doodende gewoonte de poëzie verdreven hebben van de twee-eenigheid hunner jonge levens?

Of, zou nog, even als verleden jaar, het teere jonge vrouwtje hem aanhangen en vleien in al haar lieve gebaren; zou haar blik nog telkens weer als een teedere liefkoozing strijken over zijn gelaat?

En hij, de sterkere, zou de koele klare blik uit zijn staalblauwe oogen nog verzachten tot een teederen glans van stille ontroering en veilig geweten geluk?

Ik glimlachte bij de herdenking dier dingen.

Ik, de eenige Onvermijdelijke! De eenige landgenoot, die zonder het te zoeken, zonder het te willen, genaderd was binnen den zoeten toovercirkel van hun bruidsvlucht!

In 't hôtél luidde de bel voor het diner. Er werd gegeten aan afzonderlijke tafeltjes en ik hoopte mijn oude kennissen eerst ongemerkt te kunnen gadeslaan om mij daarna even te vertoonen en bij vriendelijke herkenning ook hunnerzijds, een praatje te maken.

Toen ik in de gang kwam, zag ik gelukkig noch hem, noch zijn vrouw; een dame kocht prentbriefkaarten bij den portier; ze was nog jong, groot en fors gebouwd; ze zag me even koud en hooghartig aan toen ik passeerde; ik hoorde haar stem in 't voorbijgaan; een diep, donkergetimbreerd geluid.

„Zoo kan ze niet geworden zijn!” schertste ik in mezelf.

In de eetzaal waren nog maar enkele tafeltjes bezet; snel zag ik rond, maar mijn oude kennissen waren er nog niet en dit verheugde me.

Vanaf mijn vaste plaats bij het raam kon ik rustig alles waarnemen, wat er verder in de zaal geschiedde.